

Соловей

Поль Марі Верлен

Спогади сумні, спомини непрохані,
Налетіли ви, мов пташки сполохані,
І обсіли вмить з гомоном і гамором
Серця кожну віть — а воно ж то явором
Дивиться в затон Жаль-ріки глибокої,
Що кудись біжить у примарнім спокої...
Довго так мене мучили ті гомони,
Та війнув вітрець, і примовкли спомини,
Лиш один співав жалісно і голосно,
Серце хвилював радісно і болісно.
Трелі заливні, рокоти і клекоти,
Мариться мені: "Люба, десь далеко ти!"
Ах, цей спомин-птах, радий його чути я —
Це ж моя любов, перша, незабута!
Вже від тих жалів місяць в небі міниться,
І зітхає ніч, сумовита мрійниця,
Тиха літня ніч,— дише млосно, гаряче
І мовчить, мовчить, про незбутнє марячи,
І гойда-люля між тремкими вітами
Пісню солов'я, що весь вік тужитиме.